

Arrest

**nr. 167 387 van 11 mei 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers vingerafdrukken werden op 15 april 2015 genomen in Griekenland.

1.2. Op 26 mei 2015 diende verzoeker, die verklaart op 25 mei 2015 België te zijn binnengekomen, een asielaanvraag in.

1.3. Op 30 november 2015 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 30 november 2015 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Overdracht CGVS: 01/07/2015

U werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is, op 1 oktober 2015 van 13.52u tot 17.37u . Uw advocaat, meester M. Depovere, was tijdens het gehoor aanwezig van 14.02u tot 17.37u.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een soenniet van Arabische origine te zijn . U verklaarde afkomstig te zijn uit Hay Sleikh, Adhamiya, Bagdad (Centraal-Irak).

Sinds 2012 baatte u, samen met uw broer Ahmed, een eigen kapsalon uit. Naast uw werk in het kapsalon volgde u eveneens avondschool. Op 30 maart 2015 zou u op school aanwezig geweest zijn om examen af te leggen. Tijdens uw examen zou uw vriend Abdellah u proberen bellen hebben. Toen u niet opnam zou hij u een tekstbericht gestuurd hebben met de melding dat u hem moest bellen. U zou uw leraar hebben ingelicht en de toestemming gekregen hebben Abdellah te bellen. Tijdens uw contact met Abdellah zou u vernomen hebben dat Asaeb al Haqq uw kapsalon had aangevallen en beschoten en uw broer Ahmed had ontvoerd. U nam hierop contact met uw broer Mustafa om deze feiten te verifiëren. Mustafa zou op zijn beurt contact genomen hebben met zijn vriend Yassin die een winkel uitbaatte in de buurt van uw kapsalon. Yassin zou bevestigd hebben wat Abdellah u had verteld. U zou hierop bij de directeur van de school zijn langsgesegaan om uitstel te vragen voor uw examen. De directeur zou op zijn beurt uw moeder hebben gecontacteerd en vernomen hebben dat u de waarheid sprak. Op vraag van uw moeder, die vreesde dat ook u iets zou overkomen als u naar huis terugkeerde, zou de directeur u hebben meegenomen naar zijn huis. U zou bij de directeur gebleven zijn tot uw vertrek uit Irak op 5 april 2015.

Na de verdwijning van uw broer zou uw broer Mustafa klacht hebben ingediend bij de politie van Sleikh. Een aantal uren na de ontvoering zou uw moeder zijn opgebeld door de ontvoerders met de vraag om losgeld te betalen. Uw moeder zou later zelf de ontvoerders nogmaals gecontacteerd hebben en hen hebben meegedeeld dat ze bereid was het losgeld te betalen als ze het bewijs kreeg dat uw broer nog leefde. Hierna zou er geen contact meer geweest zijn met de ontvoerders en zou uw moeder hen ook niet meer hebben kunnen bereiken.

In de nacht van 30 maart 2015 zouden onbekenden eveneens bij uw moeder en broers thuis zijn binnengevallen. Ze zouden de meubels vernield hebben en uw familie te kennen hebben gegeven dat ze de woning moesten verlaten. Ook zouden ze de wagen van uw broer in brand gestoken hebben. Een paar dagen na de inval zou uw familie hun woning verlaten hebben.

Op 2 april 2015 zou het lichaam van uw ontvoerde broer door de politie zijn gevonden langs de autosnelweg. Uw familie zou u, via de directeur, hiervan hebben ingelicht. Via uw schoonzus zou u nog vernomen hebben dat uw broer ergens begin 2015 drie dreigbrieven had gevonden in het kapsalon. Daar uw broer vreesde dat u het kapsalon zou sluiten, zou hij u hierover niets hebben verteld. U zou hierna geen nieuws meer hebben gehad van uw familie en u weet evenmin waar zij momenteel verblijven.

Uit vrees dat u hetzelfde zou overkomen als uw broer besliste u Irak te verlaten. Uw directeur zou een ticket voor u gekocht hebben en op 5 april 2015 zou u vanop Bagdad luchthaven vertrokken en via Turkije en Griekenland naar België zijn doorgereisd. U zou op 25 mei 2015 in België zijn aangekomen en diende op 26 mei 2015 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw studentenkaart van de avondschool, een kopie van de overlijdensakte op naam van uw broer Ahmed, een kopie van het huurcontract voor uw kapsalon en een DHL-omslag met verzendingsbewijs.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, dient immers te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en vluchtmotieven.

Zo dient er allereerst te worden gewezen op het feit dat u niet in staat bleek éénsluitende verklaringen af te leggen omtrent uw woonplaatsen in Bagdad voorafgaand aan uw vertrek. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u vanaf uw geboorte tot 2007 in Al Sinaa wijk woonde (zie interview DVZ p. 4 vraag 10). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) verklaarde u daarentegen dat u in Sleikh geboren bent en er bleef wonen tot het derde of vierde jaar lager onderwijs. Vervolgens gingen jullie in Al Sinaa wijk wonen, zo stelde u (zie gehoorverslag CGVS p. 3 en p.5). U gevraagd naar uw laatste adres in Bagdad stelde u op de DVZ dat u in Sleikh, wijk 326, straat 40 woonde. Het huisnummer kon u zich niet meer herinneren (zie interview DVZ p. 4 vraag 10). Tijdens uw gehoor op het CGVS beweerde u dan weer dat u in Tunis wijk woonde. Het exacte adres kon u niet geven. U stelde uiteindelijk dat u in Tunis wijk, straat 600 woonde (zie gehoorverslag CGVS p. 3). U hierbij nogmaals gevraagd naar het huisnummer, stelde u dit niet te weten en u vroeg of u dit in uw documenten mocht nagaan. Na de overlijdensakte van uw broer Ahmed te hebben bekeken – u woonde

in Irak samen met uw moeder en uw drie broers (zie gehoorverslag CGVS p. 5) – verklaarde u dat uw laatste adres in mahalla 321, zukak 13, huisnummer 15 was (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Dit strookt niet met het adres dat u opgaf op de DVZ (zie supra). Dat u niet precies kan aangeven waar u bent geboren en waar u met uw familie woonde voorafgaand aan uw vertrek is toch opmerkelijk en doet vragen rijzen bij uw gehele geloofwaardigheid.

Dat u voorts ook ongerijmde verklaringen aflegt over uw paspoort, en meer bepaald over de reden waarom u dit paspoort niet kan voorleggen, zet uw geloofwaardigheid verder op de helling. Zo beweerde u op de DVZ dat u uw paspoort verloor tijdens uw reis via de zee. U zou verplicht geweest zijn uw paspoort weg te gooien omdat er water in de boot kwam waarmee u reisde (zie interview DVZ p. 10 vraag 26A). U gevraagd naar uw paspoort op het CGVS beweerde u dan weer dat de smokkelaar uw paspoort scheurde en reeds weggooidde nog voor u in de boot stapte (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Deze vaststelling doet het vermoeden rijzen dat u uw paspoort achterhoudt om op die manier bepaalde informatie over uw persoon, moment en / of manier van uw vertrek uit Irak verborgen te houden.

Voorgaande bevindingen terzijde gelaten, ook wat betreft de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en die aan de grondslag liggen van uw beslissing uw land van herkomst te verlaten, kunnen verschillende opmerkingen worden gemaakt.

Zo verklaarde u dat uw familie klacht indiende bij de politie na de ontvoering van uw broer. U gevraagd naar de reactie van de politie, stelde u dit niet te weten omdat u er niet was. U erop gewezen dat uw familie toch de hele tijd in contact stond met de directeur, gaf u het merkwaardige antwoord dat er contact was tussen uw familie en de directeur, niet met u. U dan gevraagd of u bij de directeur niet kon informeren wat er verder nog gebeurde, kwam u niet verder dan op te merken dat de directeur hoopte dat uw broer snel zou gevonden worden en dat de politie hem zou zoeken. U nogmaals gevraagd of u informeerde welke concrete stappen er gezet werden, ontweek u de vraag en antwoordde u compleet naast de kwestie. Uiteindelijk moest u toegeven niet te weten of/wat de politie deed (zie gehoorverslag CGVS p. 29 en 30). Dit is niet aannemelijk. Er kan toch redelijkwijds verwacht worden dat u zich terdege zou informeren over de mogelijke stappen die werden gezet om uw broer terug te vinden. Dat u niet zelf met uw familie in contact stond wijzigt hier niets aan gezien het constante contact tussen uw familie en de directeur. Uw onwetenschap en uw klaarblijkelijke desinteresse u via de directeur grondig te informeren doen toch de nodige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw verklaringen.

U gevraagd naar de reden waarom uw broer werd ontvoerd, moest u eveneens het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS p. 29). U had het voorts enkel over losgeld dat werd gevraagd door de ontvoerders. Dat u niets meer kan zeggen over de reden voor de ontvoering is wel opmerkelijk gelet op het feit dat uw broer blijkbaar voorafgaand aan zijn ontvoering drie dreigbrieven zou hebben gevonden in het kapsalon. Dient hier allereerst te worden aan toegevoegd dat u op het CGVS aanvankelijk met geen woord repte over deze dreigbrieven. Pas na confrontatie met uw verklaringen afgelegd op de DVZ bevestigde u dat uw broer dreigbrieven had gekregen (zie gehoorverslag CGVS p. 36). Dat u dit niet spontaan vermeldde op het CGVS schreef u toe aan het feit dat de protection officer (PO) u hiernaar niet had gevraagd en u merkte nog op dat u het was vergeten (zie gehoorverslag CGVS p. 36). Het mag duidelijk zijn dat deze uitleg geenszins volstaat.

Voorts mag het, deze dreigbrieven indachtig, verbazen dat u op het CGVS niets kon zeggen over de reden van uw broers ontvoering. Overeenkomstig uw verklaringen op de DVZ werden u en uw broer in deze dreigbrieven bedreigd, meer kon u niet zeggen over de inhoud temeer daar u deze brieven niet gelezen had. Nog volgens uw verklaringen afgelegd op de DVZ waren de dreigbrieven immers eveneens afkomstig van Asaeb el Haqq, dezelfde groepering die uw broer zou ontvoerd hebben (zie vragenlijst CGVS vraag 5 en gehoorverslag CGVS p. 27). Waarom u zich niet over de inhoud van de dreigbrieven kon informeren op het moment dat u via uw schoonzus hiervan werd ingelicht, is niet duidelijk. Dat uw stelling dat u voorheen op het CGVS vergat om de dreigbrieven te vermelden geenszins kan volstaan ter vergoelijking van de vastgestelde omissie blijkt voorts uit het feit dat u, in tegenstelling tot uw verklaringen op de DVZ, op het CGVS dan weer beweerde niet te weten van wie de dreigbrieven afkomstig waren maar u bleek nu wel iets over de inhoud te kunnen zeggen, namelijk jullie dienden de wijk te verlaten (zie gehoorverslag CGVS p. 36).

U verklaarde voorts nog op de DVZ dat de ontvoerders verschillende keren contact opnamen met uw familie om losgeld te vragen (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Op het CGVS verklaarde u dan weer dat de ontvoerders uw moeder slechts eenmaal contacteerden (zie gehoorverslag CGVS p. 31). Uw moeder zou hierna zelf nog een keer contact hebben gehad met de ontvoerders, nadien zou uw familie de ontvoerders niet meer hebben kunnen bereiken (zie gehoorverslag CGVS p. 26, 31 en 32). Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat u op het CGVS verklaarde dat uw moeder de ontvoerders meedeelde dat ze bereid was het losgeld te betalen als ze bewijs kreeg dat uw broer nog leefde. Nadien zou uw familie de ontvoerders niet meer hebben kunnen bereiken. Volgens u zetten ze hun telefoon af (zie gehoorverslag CGVS p. 32). Dat de ontvoerders, die losgeld eisten van uw familie, ervoor zorgden

dat uw familie hen niet meer kon bereiken nadat uw moeder aangaf het losgeld te willen betalen, is toch wel zeer merkwaardig.

Na de ontvoering zouden onbekenden 's nachts bij uw familie thuis zijn binnengevallen. Waar u op de DVZ nog beweerde dat de belagers uitdrukkelijk naar u vroegen tijdens de inval, repte u hierover met geen woord op het CGVS. U gevraagd of er behalve de bedreiging van uw familie, de vernieling van de meubels en het feit dat ze de wagen van uw broer in brand staken nog iets gebeurde, stelde u enkel dit niet te weten (zie gehoorverslag CGVS p. 30). Indien er bij de inval effectief naar u zou zijn gevraagd kan toch worden verondersteld dat u dit zou hebben aangegeven.

U voorts gevraagd wat uw familie deed na de inval in de woning, bleek u dit ook niet te weten. U stelde uiteindelijk wel dat uw familie nog één, twee of drie dagen thuis bleef en dan de woning verliet. U gevraagd waarom uw familie nog een paar dagen thuis bleef na de inval en of ze geen schrik hadden, stelde u dit niet te weten. U merkte hierbij ook op dat u zomaar iets zei wanneer u beweerde dat ze nog een dag of twee thuisbleven (zie gehoorverslag CGVS p. 31). U dan nog gevraagd of de belagers na de ene inval nog terugkeerden, kon u hier ook niet met zekerheid op antwoorden, maar u dacht van niet (zie gehoorverslag CGVS p. 31). Dat u hierover geen zekerheid heeft, is weerom niet aannemelijk indien de beweerde feiten zich daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan.

U dan tot slot gevraagd waar uw familie naartoe ging nadat ze de woning verlieten, moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS p. 31). Dat u dit alles niet rechtstreeks maar via de directeur vernam kan hoegenaamd niet rechtvaardigen dat u niet duidelijk zou kunnen aangeven wanneer uw familie de woning verliet en waar ze vervolgens naartoe gingen. Uw onwetendheid dienaangaande holt bijkomend uw geloofwaardigheid in ernstige mate uit. Moet bovendien nog worden opgemerkt dat u, in tegenstelling tot uw verklaringen op het CGVS dat uw familie hun woning reeds verliet naar een voor onbekende plaats toen u nog in Irak verbleef, u op de DVZ verklaarde dat uw moeder en uw twee broers nog steeds in jullie woning in Bagdad verbleven op het moment van uw vertrek uit Irak. Pas na uw vlucht vernam u dat ze vertrokken waren met onbekende bestemming (zie interview DVZ vraag 13A en 17).

Naast het geheel van voorgaande bevindingen dient tot slot nog te worden opgemerkt dat u geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs kan voorleggen aangaande de door u aangehaalde feiten. U verklaarde nochtans dat uw familie klacht ging indienen bij de politie na de ontvoering van uw broer en de brandweer kwam bij jullie thuis langs om het brandende voertuig van uw broer te blussen.

Rekening houdende met voorgaande dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het

gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Documenten hebben immers slechts een bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu echter niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het

CGVS beschikt, en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden. Iraakse documenten hebben aldus sowieso slechts een relatieve bewijswaarde. Wat er ook van zij, de identiteitskaart, het nationaliteitsbewijs en uw studentenkaart kunnen hoogstens uw persoonsgegevens en het feit dat u nog onderwijs volgde, aantonen. Het huurcontract op uw naam kan dan weer hoogstens aantonen dat u een pand huurde. Geen van deze documenten heeft echter enig uitstaans met uw asielmotieven. De overlijdensakte op naam van uw broer kan hoogstens aantonen dat uw broer om het leven kwam. Dat zulks gebeurde onder de door u geschetste omstandigheden kan uit dit document op geen enkele manier worden afgeleid. De omslag van DHL en het verzendingsbewijs kan tot slot enkel aantonen dat u post ontving vanuit Bagdad, niets meer en niets minder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij verwijst naar zijn feitenrelaas en stelt op algemene wijze dat het om zijn persoonlijke vrees beter te begrijpen aangewezen lijkt om rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Irak en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van enkele geïsoleerde elementen. Verzoeker geeft verder een algemene uiteenzetting omtrent de toepassing van het voordeel van de twijfel en de beoordeling van asielaanvragen. Hij wijst erop dat Bagdad gekend is voor zijn geweld en mensenrechtenschendingen.

Betreffende de argumenten van de Commissaris-generaal, stelt verzoeker:

“Verzoeker blijft erbij dat zijn broer vermoord werd door de sjiietische militie Asayb Ahl Al-Haqq. Hierdoor verkeerde hijzelf en zijn volledige familie in gevaar.

Verzoeker heeft aan tegenpartij alle informatie gegeven dewelke in zijn bezit zijn.

Verzoeker begrijpt dat het misschien wat raar kan overkomen, maar hij blijft bij het feit dat hij maar zeer weinig informatie heeft ontvangen van zijn familie. Verzoeker verbleef echter bij de directeur.

De moeder van verzoeker zou momenteel in Libanon verblijven.

Spijtig genoeg kan verzoeker hier niets aan toevoegen en alleen volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen.

Verzoeker zal zeker nog proberen om bijkomende documenten te bekomen betreffende zijn problemen. Verzoeker maakt voorbehoud om deze documenten nog te kunnen neerleggen.”

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij geeft een algemene uiteenzetting omtrent de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en wijst erop dat zijn geboorteplaats en herkomst niet worden betwist.

Verder betoogt hij:

“2.3. Door tegen partij wordt geen twijfel geuit over de geboorteplaats van verzoeker.

De afkomst van verzoeker wordt niet betwist.

2.4. Verwerende partij stelt al te gemakkelijk dat verzoeker ondanks de complexe, problematische en ernstige situatie in Bagdad er toch kan gaan wonen.

Er zijn dagelijks burgerdoden en een gemiddeld aantal aanslagen van 3 à 4 per dag, maar volgens tegenpartij is dit geen beletsel om lekker te vertoeven in Bagdad.

Heel recent werd het beleid door tegenpartij in die zin aangepast.

Er werd een beslissingstop ingevoerd van een maand en na deze periode van beraad komt men plots tot de vaststelling dat men eigenlijk toch wel weer kan wonen in Bagdad, ondanks het dagelijks aantal doden die er vallen.

Dit zonder aan te tonen hoe de situatie in Bagdad op deze paar weken zo drastisch zou veranderd zijn!? Tegenpartij motiveert niet goed en daarenboven zeer tegenstrijdig.

Vooreerst wordt er eigenlijk een beschrijving gegeven van de slechte situatie in Bagdad en stelt men vast dat inderdaad ook burgers gevisieerd worden en dat er dagelijks dodelijke slachtoffers vallen. Het aantal slachtoffers in getallen is enorm.

Burgers zijn hoofdzakelijk doelwitten, het cijfer van het aantal slachtoffers per dag ligt hoog, soennieten worden vooral gevisieerd door de sjiiitische militie,... Niet veel positiefs te vinden.
Maar toch slaagt tegenpartij er in er een draai aan te geven door te stellen dat het openbare leven in de stad niet volledig is stil gevallen dus concludeert men maar dat er geen belet is voor verzoeker om terug te keren.
Het al dan niet nog aanwezig zijn van openbaar leven in een stad kan niet gebruikt worden als reden dat het plots veilig zou zijn om aldaar in de stad te wonen.
Een openbaar leven zal nooit volledig stilvallen daar op deze manier de mensen juist mentaal proberen te overleven.
Dit betekent niet dat het een veilige situatie is.
Er wordt met geen woord gerept over de Soennitische origine van verzoeker, hoewel dit zeer belangrijk is.
Tegenpartij stelt zelf dat soennitische burgers momenteel een groter risico lopen.
Op geen enkele wijze wordt hiernaar verwezen in de bestreden beslissing.
Waar dient verzoeker te gaan wonen? Kan hij terug naar zijn wijk waar sjiieten in de meerderheid zijn?!
Betreffende voornoemde elementen vindt men niets van motivering terug.
Hoewel de origine in Irak van ontzettend belang is en er tijdens de gehoren ook wordt bij stilgestaan kan men hieromtrent niets van terugvinden in de bestreden beslissing.
Men kan niet één stereotiepe beslissing opmaken zonder een onderscheid te maken tussen sjiieten en soennieten.
Het is duidelijk dat momenteel de situatie voor soennieten in Bagdad veel gevaarlijker is dan deze voor sjiieten.
Nergens in de bestreden beslissing wordt dit specifiek gevaar in hoofde van verzoeker beoordeeld.
Een onderzoek ten gronde door het Commissariaat – Generaal is bijgevolg noodzakelijk!

2.5. Het gaat hier duidelijk om een politiek spel en niet meer om een realistisch beeld van de situatie in Bagdad.
Het is zeer opvallend dat dit moment van 'bezinning' en wijziging in de beslissingen komt op een moment dat er een vluchtelingencrisis heerst in het land en het aantal asielzoekers uit Irak drastisch stijgt.
Deze handelingen zijn dus duidelijk politiek gestuurd.
Men kan dit handelen niet rechtvaardigen en het is alleen hypocriet te noemen.
Bij een terreurdaad in Europa komen ongeveer 130 mensen om het leven en gans Europa staat op zijn kop, enorm gevoel van solidariteit, het publieke leven valt praktisch stil en mensen weten niet meer wat doen.
Verzoeker en zijn mede lotgenoten ervaren dit DAGELIJKS en leven DAGELIJKS met een dergelijke angst gedurende reeds vele maanden en zelfs jaren.
Hoe kunnen de politici in dit land, na hun ervaring van de voorbije weken, dan nog stellen dat het toch niet zo slecht kan vertoeven zijn in dergelijke situaties?! Verzoeker kent deze situatie gedurende jaren.
Zou men het dan niet eens beu worden?!In de bestreden beslissing stelt men zelf dat maandelijks honderden doden en gewonden vallen alsof men over appels spreekt. De cijfergegevens kunnen volgens tegenpartij niet op zichzelf beoordeeld worden.
Er wordt duidelijk gemeten met twee maten en gewichten.
Het is pas als het zich naast zijn bed afspeelt, dat het als echt ernstig wordt genomen.

2.6. Het feit dat een hoog aantal asielzoekers bij IOM een repatriëring naar Bagdad zouden gevraagd hebben is totaal geen aanwijzing van het feit dat andere burgers geen bescherming zouden nodig hebben.
Daarenboven kwam deze beweging er na de 'ontradingsbrief' van de staatssecretaris en na het beginnen opsluiten van Irakezen in gesloten centra.
Daarna dient zich ook de vraag gesteld te worden of alle mensen dewelke terugkeerden wel degelijk woonachtig zijn in Bagdad.
Het is inderdaad zo dat asielzoekers zich in het verleden hebben uitgegeven als inwoners van Bagdad, daar er zo een grotere kans op bescherming was.
Er werd dus zeker ook gelogen door asielzoekers over hun afkomst.
Degene die terugkeerden zijn dus misschien wel mensen dewelke hun kansen zagen dalen na de ontradingsbrief en elders in Irak woonachtig zijn.
Het is niet omdat men een repatriëring vraagt naar Bagdad, dat men er wel degelijk woonachtig is.
Men mag dus eventueel alleen rekening houden met de mensen dewelke wel degelijk afkomstig zijn uit Bagdad en zich daar terug hebben geïnstalleerd. Ook dan is het bovendien nuttig om te kijken of het vooral om soennieten of sjiieten gaat.

Uit de praktijken en incidenten in de centra blijkt dat de vrees bij sjiieten momenteel veel kleiner en ze minder vrees hebben om te worden teruggestuurd.

2.7. Uit recente informatie blijkt dat de situatie in Bagdad nog steeds zeer ernstig te noemen is."

Vervolgens citeert verzoeker uit het arrest AA (Article 15(c)) Iraq CG, [2015] UKUT 00544 (IAC) van het United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 1 October 2015 en uit algemene informatie omtrent de situatie in Irak en Bagdad.

Verzoeker meent dat een terugkeer naar Irak geenszins verenigbaar is met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.1.3. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker een uittreksel uit het Nederlandse Ambtsbericht inzake de veiligheidssituatie in Irak bij het verzoekschrift (verzoekschrift, bijlage 3).

2.1.4. Op de zitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met de documenten die zijn problemen (ontvoering broer en aanval op het huis) aantonen:

1. Klacht van 30 maart 2015 van de ontvoering van zijn broer
2. PV van onderzoek van het incident
3. PV verhoor
4. Brief aan de onderzoeksrechter
5. Klacht van 31 maart 2015 van verzoekers broer
6. Klacht van 31 maart 2015 van verzoekers moeder
7. Brief aan de onderzoeksrechter
8. Attest van het departement immigratie tot bewijs van zijn woonplaats in Irak.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en aangeeft waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd waarom aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Meer bepaald wordt hierin vastgesteld dat (i) verzoekers algemene geloofwaardigheid in het gedrang komt doordat hij niet in staat is om eensluidende verklaringen af te leggen waar hij in Bagdad woonde voor hij naar België kwam om een asielaanvraag in te dienen en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de reden waarom hij zijn paspoort niet meer bij zich heeft; (ii) de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het indienen van een asielaanvraag in België op verschillende punten niet aannemelijk zijn: (a) verzoeker is onwetend en niet geïnteresseerd om zich via de directeur grondig te informeren over welke stappen er werden ondernomen nadat zijn familie klacht had neergelegd bij de politie na de ontvoering van zijn broer; (b) verzoeker kent de reden niet waarom zijn broer werd ontvoerd en vergeet spontaan te vermelden dat deze laatste drie dreigbrieven zou hebben gekregen; (c) verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over het contact tussen zijn familie en de ontvoerders; (d) verzoeker is onwetend wat zijn familie deed na de inval in de woning en waar zij naartoe gingen nadat zij de woning verlieten. (iii) Verzoeker heeft geen documenten neergelegd die aan de voormelde vaststellingen afbreuk kunnen doen.

De toelichting dat zijn moeder thans in Libanon zou verblijven werpt geen ander licht op de beoordeling van zijn asielrelaas. Verzoeker onderneemt verder in het verzoekschrift niet de minste poging om de voormelde motieven, met uitzondering van het derde motief, te ontkrachten. Behoudens het derde motief, vinden voormelde motieven steun in het administratief dossier, deze zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, onverminderd gehandhaafd.

Met de ter zitting voorgelegde stukken aangaande de voorgehouden problemen in Bagdad tracht verzoeker om stukken te produceren die enkel een ondersteunende bewijswaarde kunnen hebben. De stukken 1 tot 7 zijn allemaal op een identieke opgesteld, zijn handgeschreven van de hand van een politiekapitein. Deze stukken hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter, bovenal omdat verzoeker zelf uitdrukkelijk heeft verklaard dat er geen klacht werd ingediend voor de aanval op het huis (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 30) en thans toch met een klacht van zijn broer en zijn moeder, alsook een brief aan de onderzoeksrechter voorlegt die werden opgesteld de dag na de aanval op 30 maart 2015. Deze documenten doen bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Met het stuk 8 wenst verzoeker enkel zijn woonplaats in Irak te bevestigen die op zich niet ter discussie staat. Het stuk heeft echter geen relevantie voor de voorgehouden problemen.

Verzoeker vestigt wel de aandacht op zijn soennitische origine. Waar op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 14, nr. 1) en de in het verzoekschrift geciteerde informatie aangenomen kan worden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonbaar is en dat uit de voormelde informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid aldaar, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. Bovendien bevatten verzoekers verklaringen hiervoor tegenindicaties. Zo gaf hij aan dat zijn zus die hij contacteerde om documenten te bekomen in Bagdad woont. Ondanks dat hij haar regelmatig belde, maakte hij daarbij nergens melding van concrete en ernstige, aan de veiligheidssituatie en aan hun soennitische origine gerelateerde problemen (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 12). Verzoeker toont aldus niet aan dat hij louter ingevolge zijn profiel als soenniet problemen zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 14, nr. 1-2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Asielkwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met: – de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en – in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn. (...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt: – opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; – bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Asielkwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van

de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het Hof van Justitie aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 van het EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 30 januari 2014 (HvJ, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12). In dit arrest heeft het Hof van Justitie bepaald dat de uitdrukking “*binnenlands gewapend conflict*” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het Hof van Justitie bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit zowel de informatie toegevoegd aan het administratief dossier als de in het verzoekschrift geciteerde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen of weinig gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten. Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale

luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Dat de sjjiitische milities de Iraakse autoriteiten daarbij bijstaan, veel (feitelijke) macht genieten in Bagdad en zich bezondigen aan misbruiken, wordt niet betwist doch doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad. Wat de bevolking in Bagdadstad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, weldegelijk als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Indien zij van oordeel waren dat de situatie er dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan immers worden aangenomen dat noch een beslissingsstop, noch de door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gevoerde ontradingspolitiek ertoe zou leiden dat deze personen zouden terugkeren naar Bagdad. De blote en ongefundeerde bewering dat personen die terugkeerden mogelijk logen over hun afkomst en zijn teruggekeerd naar elders in Irak, kan bezwaarlijk volstaan om afbreuk te doen aan het voorgaande. Dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico op ernstige schade lopen, blijkt overigens ook uit verzoekers gezegden. In deze kan worden aangehaald dat verzoekers zus met haar gezin nog in Bagdad woont. Ondanks dat verzoeker haar regelmatig belde, maakte hij nergens melding van concrete en ernstige, aan de veiligheidssituatie gerelateerde problemen voor haar (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 12).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "*Upper Tribunal*" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk, in het arrest waarnaar verzoeker zelf verwijst, op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (AA (Article 15(c)) Iraq CG, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.).

Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal nog dat niet of onvoldoende gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. Dient echter te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat de Commissaris-generaal ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor een beleid(swijziging) moet weergeven. De Commissaris-generaal moet enkel motiveren waarom hij van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker tracht tot slot te laten uitschijnen dat verweerder zich bezondigde aan hypocrisie, ingevolge de toestroom van asielzoekers, de maatschappelijke en politieke druk vooringenomen was en er klaarblijkelijk niet in slaagde om objectief te oordelen over de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze beweringen missen echter iedere feitelijke en objectieve grondslag en kunnen, gelet op het voorgaande, geheel niet worden aangenomen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP